

Neodgovornost odgovornosti

Temeljito premislite, komu boste naslednjič zaupali zdravljenje vašega domačega ljubljence.

Bil je veder, nadvse prijeten, potrpežljiv in vdan kuža, ki se je znal veseliti slehernega dne vedno znova, življenje je tako rekoč zajemal s polno žlico. To vedrost in prešerno razposajenost je prenašal na nas, ki smo ga takoj zaklenili v svoja srca in ga od tam priključimo danes, ko ga ni več v naši sredini. Nedoumljivo je, da ga nikoli več ne bom mogla pobožati po ogromni glavi, ki je z nadebudnimi očmi zrla vame in mi vlivala upanje, ko je vse šlo po zlu ali, ko so me razočarali ljudje. Vsak moj pogled ga išče, išče tisto prešerno mahanje z repom, ki je vsako srečanje spremenilo v prešerno evforijo navdušenja. Moj bernski planšar Kass je bil prva stvar, kateri sem se z največjim veseljem posvetila vsako jutro in zadnja stvar, na katero sem pomislila, preden sem vsak večer legla k počitku. Zdaj ga vidim le še v sanjah in na mnogih posnetkih, ki so ovekovečili njegovo bivanje, njegovo življenjsko radost, njegovo nesebično in predano ljubezen. Nosim ga v svojem srcu in ga bom tam ohranila do zadnjega diha.

Star je bil dve in pol leti. Obiski pri veterinarju niso bili stalnica vse do usodnega dne, ko mu je veterinar v Murski Soboti diagnosticiral natrgane kolenske vezi na zadnjih tačkah. Obe tački sta bili zelo poškodovani, ampak veterinar se je odločil operirati le eno in kasneje, ko bi se poškodba sanirala, še drugo. To so ostale zgolj prazne obljube. Prva operacija je bila popolna polomija, neuspela na celi črti. Kass je prestajal grozne bolečine, na nogo od operacije naprej več ni stopal. Ampak bil je optimist, neutolažljivi optimist, kateri je tudi meni dajal upanje, da enkrat pa res bo in bova zopet šla na sprehode in zraven povabila še sosedove pasje prijatelje. Ko bi vedela, da temu več nikoli ne bo tako, ga ne bi nikoli zaupala v roke tako imenovanega, kot sedaj sama presojam, samooklicanega strokovnjaka. Koliko duševnega in telesnega napora smo s Kassom prestajali mi, njegovi lastniki, ki smo vsak dan črpali novo upanje za ozdravitev, iskali luč na koncu tunela in se z njim veselili koncu tega mučeništva. Če bi vedela, da bo ta nesebična želja Kassa stala življenja, ga ne bi tisti usodni ponedeljek, tako vedrega, navihanega in veselega, spravljala v avto, v dobri veri in prepričanju, da bo operacija na drugi nogi popoln uspeh, ki mu bo vrnil zaslužen kvaliteto življenja. Motila sem se, o kako zelo sem se motila. Ko mu je pomirjevalo počasi zapiralo očke, sem se trdno stisnila k njemu in mu dala vedeti, da sem tu...in vedno bom. Odpeljali so mi ga v operacijsko, še zadnjič pred posegom sem ga šla pobožati in stisniti in mu obljubila, da se vidimo kasneje. Ta »kasneje« je bil zame pravi šok, življenjska tragedija, neutolažljiva žalost, srce neštetokrat prebodeno. Veterinar mi je dal obljubo, da si bo cel dan vzela čas za njega, ga pazil in še isti dan postavil na noge. V glavi mi še danes odmeva stavek: »Ne skrbite, nič mu ne bo, to je rutinska operacija.« Zdaj šele vem, kaj je mislil z izrazom rutinska-se pač zgodi, da jih nekaj uspe, nekaj pa se jih »rutinsko« izjalovi. Celo ponedeljkovo popoldne sem razmišljala kako se zdaj že zbuja iz narkoze, nas išče, predvsem pa me je prevevala misel kako ga bom ponovno videla, stisnila k sebi in odpeljala v varno zavetje mojega doma. Čeprav mi je mama svetovala naj prej ne hodim k njemu, ker bi ga s ponovnim odhodom samo užalostila, sem se na poti v službo vseeno odločila, da ga obiščem. Moji starši bi ga nato čez kakšno uro odpeljali domov in začelo bi se tako težko pričakovano in zeleno okrevanje. Dobesedno prekipevala sem od navdušenja, da ga vidim, bil je prečudovit dan kot nalašč za nove začetke, ustvarjen za nov zagon, bila sem kot na vrhu sveta. Toda zgolj za trenutek, saj mi je kmalu nasproti zrla kruta realnost, ki mi je spodnesla celotna tla pod nogami in mojo srečo zdrobila v en velik prazen nič. Ob prihodu mi je veterinar, vidno presenečen, da sem že tu, povedal, da se je pes sicer zbudil, ampak, da je še nekoliko omotičen. Nato sva s čudno previdnostjo stopala proti sobi za

okrevanje. Ko danes nizam te prizore, mi je je slika popolnoma jasna. Nepopisno veselje me je prevzelo, ko sem ga končno zagledala, najprej še prepričana, da trdno spi. Tiho sem pokleknila zraven te velike glavice, jo pobožala, ga poklicala po imenu...odziva ni bilo, niti najmanjšega giba. Kar sem takrat izustila, se je izkazalo za resnično: »Kassek, nič se me ne veseliš, zgledaš kot, da bi bil mrtev,« veterinar mi je tudi v tem primeru amatersko zaigrano odvrnil: »Pa ne da res.« Potipal ga je v očesnih jamicah, udaril po gobčku in iztegnil jezik, ki je s temno obarvanostjo jasno pričal o tem, da se je moj ljubljeni Kassek že pred časom poslovil od življenja. Celo pobesnim, ko pomislim, kako mi je zatrjeval kako, da je bil pred 15 minutami še živ. Če bi bilo res tako, bi to utrujeno telesce ne bilo popolnoma topo in trdo, skorajda okamenelo, jezik ne sivkasto črn, okice ne upadle in pa kar je najpomembnejše-začeli bi ga oživljati, ne pa, da ste zgolj prekrižali roke, češ, da je poginil. Od tistega trenutka naprej kot da me ni, kot, da sem nezavestna. Zbežim ven, mrzlično priklicujem svoje starše in si dopovedujem, da to ni res, ni in ni res. Naposled se zgrudim na tla, jokam v krču, ni mi mar za ljudi, ki hodijo mimo. Ko pridejo še starši, mi film dobesedno počí. Privijem se h Kassu, ga stokrat stisnem in poljubim, najrajši bi ga nikoli več ne spustila iz rok. Vse se zdi kot presneto slab film, nekaj, kar se meni pač res nikoli ne more zgoditi. Poslovimo se vsi trije, veterinarju je prav nič mar za nas, edino pojasnilo-zastoj srca. Kakšen zastoj?! Zastoj pri popolnoma zdravemu psu na vrhuncu življenja?! To ni normalno! Kje so zdaj vse tiste obljube, gospod strokovnjak??? Nikoli vam ne bi zaupala Kassa, če bi imela vsak trohico dvoma, da so vam tovrstne operacije popolna neznanka in da zatajite že pri osnovah kot je odmerek narkoze. Plemenito srce je nehalo biti po zaslugi vaše človeške malomarnosti...

Gospod veterinar, vi in samo vi nosite kri mojega psa na vaših rokah, nikoli ne bom pozabila, da ste mi prav vi odvzeli moje toplo sonce, da ste prav vi krivi za mojo neutolažljivo bolečino in nenazadnje, da ste si prav vi drznili igrati boga in odločati o življenju in smrti živali, ki je za nekoga bila nepogrešljiv družinski član. Nikoli ne bom pozabila, da ste mojega ljubega Kassa uporabili kot poskusnega zajčka za »rutinske« podvige, katerim še zdaleč niste in mislim, da ne boste kos. Ne bom iskala pravice na sodišču, ker mi ga to ne bo vrnilo. Ampak nikoli, res nikoli ne boste iz mojih ust slišali dobro o svojem delu, kdor me bo vprašal, mu bom povedala, da ste ravno vi tako nestrokovno, »šlamparsko« in brez trohice odgovornosti pokončali mojega psa in da ste bili ravno vi tisti, ki ste me na koncu poskušali poneumiti s popolnoma neprofesionalnim pristopom, ko mi niste niti upali pogledati v obraz in priznati, da ste ga usodno polomili. Upam, da se nikoli več ne srečava, ker mi kri zaledeni že ob samem pomisleku na to. Vsakega udari roka pravice in vem, da ji tudi vi ne boste ubežali. Edino kar me pomirja, je misel, da je Kass preminil mirno, spokojno, brez bolečine in, da so bili zadnji glasovi, ki jih je slišal, naši, nas treh, ki smo ga ljubili kot družinskega člana, kot najboljšega in edinstvenega prijatelja.

Ostaja mi v poduk, da bom naslednjič do potankosti premislila komu bom zaupala mojo živalco in, da nikoli več ne bom verjela lepim besedam bogov v belem. Ostro jim bom gledala pod prste in pretehtala vsako besedo in čisto vsako kretnjo., ja, trdovratna, nadležna in neizprosna bom.

Tebi, draga moja ogromna glavica, moj živahen repek pa sporočam-počivaj v najlepšem miru. Bil si moje sončece, zdaj bodi najsvetlejša zvezdica. Vedno v naših srcih, Kassek, nikoli pozabljen!